

Cuối năm cưới

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Ai đó từng nói rằng, cứ yêu đi thì đời sẽ đẹp. Ừ cứ yêu đi, đời sẽ đẹp đó nhưng hãy nhớ là viết lại tình yêu của mình nhé!

Tôi tình cờ gặp lại anh trong một chiều gió. Hôm đó, Sài Gòn mưa dữ lắm, mưa tạt ướt bờ vai tôi. Xô nát hàng cây xanh kiểng xanh rờn trên sân thượng. Góc nhỏ quán cà phê nhem nhói người trú mưa. Anh đứng đó, cạnh tôi, nhưng không hề thấy.

Anh vô tình lắm, chẳng phải xưa chia tay là anh nói dù không yêu cũng muốn làm bạn sao? Chỉ là những lời nói thôi, mấy ai có thể bình yên sau cái khoảnh khắc chia tay rồi mỉm cười nói với nhau rằng “chào bạn tôi”.

Tôi ngắm nhìn anh một chút, nét vẫn như xưa nhưng dường như những dấu vết năm tháng đã hằn lên trán. Tình yêu là thứ thuốc cải tử hồi sinh – cũng là thuốc độc giết người một cách vô hình. Anh bằng tuổi tôi đấy, người ta bảo rằng: đàn ông nó lâu già hơn phụ nữ đồng lứa, dù ba mươi chúng nó vẫn còn phong độ chán, còn phụ nữ tui mi thì chỉ là gái già thôi. Cái câu nói đó cứ đau đầu quanh tôi mà vô hình chung cũng khiến tôi có suy nghĩ tích cực hơn. Bớt yêu vội, bớt chân thành cũng bớt cả những cảm xúc làm cho bản thân mình suy nghĩ. Học cách chăm sóc bản thân, học làm đẹp – thứ mà trước kia tôi cực kì ghét ở đám phụ nữ suốt ngày quần là áo lụa, son son phấn phấn. ừ. Thì là do tôi thay đổi, tình yêu thay đổi thì người cũng phải thay đổi chứ sao. Tôi nghĩ nếu có ngày nào đó anh gặp tôi lại trên đường thì anh cũng sẽ giữ câu nói kia “chào bạn tôi”. Tôi thất vọng rồi, ngay cả cái nhìn anh cũng không giành cho. Tôi vẫn ảo tưởng ở cái tình yêu màu nhiệm nào đó, sau 3 năm xa cách thì anh sẽ chạy ào đến bên tôi, nói rằng vẫn còn yêu nhiều lắm.

Tác phẩm với tiêu đề “tình yêu là không ai muốn bỏ đi” của Phan Ý Yên đã nói lên là khi yêu thì mấy ai cố gắng buông tình yêu của mình? Tôi ngày đó đã cố gắng buông tay nó, và giờ tới lượt tôi hối hận.

Ba mươi, cái tuổi chẳng còn trẻ của một cô gái. Chúng bạn bè đều đã có những mái ấm riêng những đứa trẻ nghịch ngợm... còn tôi, vẫn một mình.

Lại một tháng ngày trôi qua trong trang nhật kí của tôi...

Tôi chẳng viết nhật kí

Tôi chỉ bắt đầu viết khi... anh rời xa thật xa.

Kết hết những nhớ thương vào đó.

Tôi không viết nhật kí nữa bởi vì chút hy vọng còn lại đã theo màn mưa hôm đó trôi về tận biển đông.

Một quán cà phê lạ. con người lạ. tình yêu lạ.

Tôi lạ

Ngồi một mình, uống một mình, yêu một mình trong ngày valentine một mình.

Cái cảm giác con người ta uống, ăn, xem cái gì đó một mình đã là quá đáng thương rồi, tôi đây còn đáng thương hơn. Valentine một mình ư? Mấy ai như tôi trên thế gian này. Mọi người có thể nói là vẫn một mình, bạn có chắc là bạn sẽ một mình ngồi trong rạp chiếu phim ngày valentine không? Bạn can đảm đến thế không? Còn tôi là có đó.

Hằng ngày tôi vẫn nhận lấy những cuộc điện mời mọc làm dự án phim cho những cuốn tiểu thuyết tôi viết, nhưng tôi cảm thấy chán lắm, chẳng muốn làm cho dù trước kia thì cứ luôn thường bảo với anh “chừng nào thì em được xuất bản phim nhỉ?” “khi nào anh thành đạo diễn thành danh nhỉ?”

Tình yêu rơi rớt không để lại trong tôi quá nhiều đau thương. Nó mang đến cho tôi những kỉ niệm. yêu anh, tôi không hối tiếc. Cái mà tôi lỡ làng hối tiếc đó chính là tại sao lại có thể vội buông nhanh đến thế, không một chút cầu cạnh nó. Vội vàng vẫn là tác phong của tôi.

Anh ngồi một mình trong quán cà phê vắng, trời hôm nay rất đẹp. mọi người sẽ đi dã ngoại cùng những người thương của họ. Tôi chẳng có người thương

ở đây, cũng có thể là có mà tôi không thương, hay người tôi thương không còn thương tôi nữa.

- Chào anh, lâu rồi mới gặp.

Tôi chào anh, bắt chuyện trước, khẳng định những điều mà tôi hứa thì tôi sẽ làm được.

Anh thoáng chốc ngỡ ngàng, rồi im lặng gật đầu với tôi. Anh không nói câu nào ư? Chẳng nhẽ với cái tình cảm bấy lâu nay anh không thể nói với tôi một câu xin chào ư? Hay là tôi đang quá ảo vọng về một tình yêu như phim truyền hình, nam chính sau bao tháng ngày xa cách nữ chính, liền chạy ùa vào ôm, hôn lấy người con gái mà anh ta yêu bấy lâu nay. Tôi ảo tưởng nghề nghiệp mất rồi.

- Em ngồi được chứ ạ!

Anh cũng không nói.

Suốt buổi anh không nói câu nào.

Tôi độc thoại một mình, anh chỉ gật đầu, lắc đầu như cái máy.

Tôi là diễn viên thực, còn anh là diễn viên kịch câm, là hoạt cảnh cho tôi giả tạo trong cuộc sống này.

Tôi tự phải cười bản thân mình thôi.

Ào.

Tưởng tượng.

Là nghề.

Tôi làm nghề này.

Hằng ngày tôi viết nên những câu chuyện, viết lên cuộc đời của một cái gì đó... vùi nó vào sâu trong tâm trí của con người. thế nhưng cuộc đời của tôi thì tôi lại không tài nào viết cho nó ra hồn.

Tôi lặng lẽ tính tiền rồi ra về, anh cũng không nói câu nào chỉ nhìn tôi. Mím cười nhẹ, một nụ cười gượng gạo, không thể chấp nhận được. Tôi bức bách trong lòng, chạy thật nhanh ra góc phố, nơi có thể thấy được cánh đồng hoa lau, ngan ngát. Mùa này đã héo khô.

Khung cảnh này chắc quen lắm trong các bộ phim truyền hình, còn tôi là diễn viên chính đơn độc trên cánh đồng này.

Ừ vậy đi. Anh không nói cũng được, mình tôi đau, tôi nhớ, tôi buồn, tôi cô đơn, tôi gọi tên anh lần cuối vậy. Quyết tâm sẽ xem nhau như người lạ thì tôi làm được ngay ấy mà. Anh chờ xem...

Anh nhìn nhưng không dám nhìn

Chào Anh Minh, em lâu nay vẫn khỏe chứ? Tất nhiên rồi, em khỏe, anh biết điều đó mà. Vì là, anh chẳng phải thần thánh gì khi biết em vẫn khỏe, còn rất tươi trẻ ở cái độ tuổi này nữa chứ, còn anh thì đã già đi quá độ. Hôm nay, anh thấy em đấy. anh rất muốn chạy ào lại ôm, hôn em như ngày nào. Em biết không! Anh đã bấm chặt các ngón tay của mình vào gan bàn tay nóng rát, nhiệt trong người anh cứ sôi lên không kiểm soát được. nức cười lẫn đúng không em? Có lẽ chia tay là một quyết định sáng suốt nhất của anh.

Anh nhìn nhưng không dám nhìn, anh đã lo sợ em sẽ nói câu đó với anh. Và rồi điều anh sợ đã trở thành hiện thực. anh thất bại trong việc làm lơ em, nhưng anh đã thành công trong việc khiến em tức tưởi bỏ đi. Haha anh tóm lại là một thằng đàn ông thất bại rồi.

Công trường xây dựng khu chung cư cao cấp đã khánh thành. Anh Minh có một căn ở đó. Trường Giang cũng có một căn cạnh đó.

Hằng ngày, họ gặp nhau và trao nhau những yêu thương từ ánh mắt đến cái nắm tay rồi những nụ hôn. Thế mà giờ này đây nó vụt mất một cách nhanh chóng. Ngay cả hình bóng xưa cũng không còn để thương nhớ nữa.

Nhìn quanh khuôn viên chung cư một lần nữa, nhìn dòng người từ từ thả mình vào sự xô bồ của cuộc sống. nhìn bóng mây dần trôi về phía chân trời. nhìn tôi với góc khuất của sự bi thương. Không! Tôi không như vậy. tôi mạnh mẽ, cái tình yêu còn có thể vứt bỏ thì làm sao tôi lại bi thương cho được.

nhắm mắt lại, tôi dặn lòng không nghĩ đến những hình ảnh xưa cũ, có vẻ khó.

Ai có thể quên hết được yêu thương

Ai có thể quên được người thương

Ai có thể bỏ tôi ra đi mà không luyến tiếc

Ai có thể bỏ tôi cô đơn mà không ngó nhìn

Là anh, người tôi từng yêu ả.

Cánh đồng cỏ héo màu vẫy gọi, từng đợt gió ulla nhẹ làm rơi rớt những nhúm bông li ti xuống mặt đất, lạnh ngắt.

Cơn gió cũng khẽ làm tôi run lên bờ vai gầy bao lâu nay chưa được ai đó chạm vào. Làn gió khẽ làm rối tung mái tóc ngang vai, ai đó chưa kịp vuốt lại. anh rời xa làm bao thói quen của tôi trùng lại, tôi không với mái tóc rối, tôi không suýt xoa đôi vai lạnh. Tôi lơ đãng, lặng im giữa cánh đồng, giữa con người, giữa tuổi đời.

- Hơn ba mươi rồi, mà không mau kiếm thằng nào rước nhanh cho bà già này nhờ ả?

Mẹ tôi cau có sau mỗi lần lên thăm tôi, bà luôn căn nhắc sao tôi không có người yêu, hay tìm đại đối tượng nào thích hợp thì cưới quách nó cho rồi. bà còn tìm vãi mối cho tôi, chỉ là của mấy năm trước. khi đó tôi cũng còn trẻ trẻ, chưa tầm hàng ba như thế này, còn đẹp, xinh xắn, nhưng không quyến rũ như bây giờ. Cái tuổi ba mươi là độ tuổi chín của người phụ nữ biết gìn giữ nhan sắc. tôi không biết, nhưng tôi làm, khi làm tôi mới biết.

- Mẹ, con tự lo được.

- Được thôi, mà tự lo được, lo được mà giờ bà đây tới hàng sáu mà vẫn chưa có con rể.

Tôi cười xoa cho mẹ tôi vui. Thừa rồi, bà chẳng vui đâu, bà chỉ buồn và lo lắng thêm thôi. Những nếp nhăn hằn lên trên trán của bà chỉ sau ba năm. Tình trạng mối quan hệ của tôi làm bà lo lắng, những lo lắng ngày càng lớn dần

theo năm tháng tôi và anh chia tay.

- Cuối năm nay con lấy chồng, mẹ về chuẩn bị lo may áo dài đi.

Mẹ tôi cười mẫn nguyện ra khỏi cánh cổng. tôi gồng mình khép lại nó, cho rằng nói đại một câu cho bà vui nhưng trong lòng cứ cảm thấy đau đầu sao sao khi nhìn ánh mắt hy vọng lẫn ngàn lần yêu thương của bà giành cho tôi, cảm giác tội lỗi lẫn gánh nặng cứ mỗi lúc một liên kết với nhau kéo chặt cánh tay và đôi chân của tôi lại. bay cao ư? Không thể nữa rồi. lấy chồng thôi.

Tìm kiếm một người thương, tôi bắt đầu để ý đến các đồng nghiệp nam, đi cùng họ đến những quán xá, nơi nhậu nhẹt. thật là tôi không uống được nhiều, dam ba chum nhỏ thì được, hơn thế thì sẽ say. Con người ta khi say có bực bực hết tâm sự không? Những nỗi buồn phiền có trải dài ra theo hàng cây, góc phố không? Tôi chẳng buồn phiền gì cả? lấy chồng ư? Chuyện nhỏ, búng tay một cái sẽ có ngay. Thế sao tôi lại cảm giác nặng nề như thế, cứ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó ở gần nhưng lại quá xa, tay không với tới được.

1 tháng trôi qua nhanh chóng sau cái ngày tôi hô hào nói với mẹ cuối năm con cưới. cũng đã đầu tháng 9 rồi, những cơn mưa mùa hạ càng lúc càng nặng hạt, sang thu một chút lại mang cái cảm giác se se rồi rít.

Con người ta say bởi nắng, có mấy ai chán thấy mưa?

Nhìn những hạt mưa rả rít xối xuống lòng đường, người chạy xe máy thì co chân lên sợ bị những bãi ổ làm hỏng mất xiêm y của mình, người chạy ô tô thì thông dong qua những vũng nước mặc cho nó té tát lên người đi xe máy kế bên. Những trận gào thét của các cô nàng Attila, tiếng rồ ga thả riết của những anh chàng. Họ đều xo bồ cho cuộc sống, những cái mà mình yêu thích, chẳng ngần ngại, con người được mấy năm sống trên đời, làm gì nghĩ gì chỉ cần 3 giây là được rồi. một bà cụ trong công viên Tao Đàn, múa qua lại với cây gậy dưỡng sinh nhìn tôi nói, bà vẫn không thôi tập, tay múa bên trái lại vòng xuống dưới, qua bên phải. động tác uyển chuyển nhẹ nhàng. Cuộc sống mấy dễ để suy nghĩ 3 giây hồi bà.

Một bà lão khác, hoàn cảnh khác nói “sống là phải biết nhìn trước ngó sau, đừng chỉ biết vì mình mà thôi. Phải suy nghĩ một chút, giành thời gian suy

nghĩ một chút không mất mát là bao so với cái hậu quả của việc không suy nghĩ, con gái à, con cũng tầm này chắc hẳn cũng biết điều ta nói, điều gì con đã trải qua ắc con sẽ hiểu. cứ nhìn đời, nhìn người mà xem, đơn giản lập đi lập lại như một thói quen ấy mà chẳng dễ dàng gì đâu. Sống thì không thể thuận trước thuận sau, cứ suy nghĩ một chút, lợi cái nào nhất mà cảm thấy hài lòng nhất mà làm” bà nói rất nhiều, làm tôi cũng suy nghĩ rất nhiều, giờ thì giải quyết làm sao đây? Cưới ngay hay suy nghĩ cũng chỉ còn 3 tháng thôi.

Lững thững, cô lập, hiếm có ánh nắng làm bóng dáng ai đó cô lập giữa Sài Gòn mùa này. Hôm nay có vẻ đẹp trời, ngang qua vòng xoay Lý Thái Tổ, ba tháng hai, tôi phát hiện ra là... các tiệm áo cưới đều chật xe phía cửa, bên trong chắc hẳn cũng rất đông, người ta cưới nhiều là thế đó.

- Lâu lắm mới ghé lại chị nhé!

- Em cũng bận, làm ăn thế nào rồi chị, có vẻ khá lắm, mời em một bữa được không?

- Được được, nhưng không phải hôm nay, thông cảm giúp chị , đông khách quá, cuối năm rồi người ta đua nhau cưới hết, chị đây ước được cưới thêm lần nữa quá.

- Thôi chị, sắp hai mặt con rồi.

- Ơ nè! Cái cô này, tôi cưới rồi còn muốn cưới nữa, có sao cô vẫn chưa chịu cưới?

Đời, đâu phải có cái duyên thì sẽ đến bến bờ. Tôi lỡ dở mỗi tình đầu, thì còn mỗi tình hai, ba, hai mươi bốn chục chứ, có sao tôi vẫn chỉ nghĩ người sẽ cầm giúp tôi bó hoa cưới là anh.

Quán cà phê đông khách, mọi người cười nói rôm rả, mặc cho những âm thanh rả rích của gió bão có bao quanh nơi đây thì họ vẫn thoải mái. Tiếng dương cầm du dương, tiếng muông va vào ly leng keng. Tiếng bước chân chạy mưa lịch bạch, tiếng máy lạnh vo vo. Tiếng vo giầy sột soạt của tôi. ^^ và những lúc này đâu tôi lại bị Bí cảm xúc cái mà tôi hay bị vướng nhất vào mỗi chiều mưa, nhớ là có rất nhiều cảm xúc lẫn lộn trong đầu, nhưng sao chẳng thể nào thể hiện nó cho ra hồn.

Chọn cho mình một góc nhỏ cạnh tấm kính lớn của quán, ở đây vừa có ổ điện cho tôi cắm laptop lại có cả những hàng đèn và những hoa, thật lý thú nếu đôi tình nhân nào đó chụp ảnh cưới ở đây. Một góc khuất khác là cảnh tự họa, mọi người có thể tự vẽ, viết những câu nói mà mình yêu thích lên tường bằng một cây bút dạ, cứ đến cuối chiều tầm 7 giờ tối, quán sẽ đóng cửa tắt đèn trong nửa giờ, trong nửa giờ này thì sẽ không đón khách, không phục vụ khách, mọi người chỉ ngồi đó nhìn ngắm và nhấp nhấp thứ thức uống mà họ đã gọi từ trước, nửa giờ không đón khách. ở đây, nửa giờ này là để thả nến và nhìn thấy những gì mà các đôi viết lên trên tường. cái ánh sáng dạ quang ấy phát ra một cách kì diệu, lấp lánh chen với ánh nến huyền diệu làm không gian trở nên thơ mộng và đẹp hơn.

Tôi vương tay vờ nghịch ngọn nến đang ùng ùng sáng cháy, hương thơm từ vỏ bưởi trong sáp nến cháy hừng hực, phát ra tiếng tách tách be be. Tiếng mưa vẫn róc rách bên ngoài. Tiếng bước chân của người lạ, người quen phát ra từ phía cửa. tôi không quan tâm. Nhấp thêm ngụm cà phê đã nhạt dần từ nước đá, ánh sáng len lỏi của nến khiến lòng tôi trùng lại đôi chút. Ngày đó, anh và tôi cũng ngồi trong quán này, nhấp ngụm cà phê đắng, ăn ít bánh pana cotta mà tôi làm mang đến cho hai đứa cùng thưởng thức. giờ thì pana cotta không có, anh cũng không. Ánh nến cứ trầm lặng cháy tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ từ bưởi. ánh sáng dạ quang nơi góc tường đó vẫn sáng lên. Có một trái tim lớn ở đó, trong có có dòng chữ “Minh Anh mãi yêu người Minh Anh yêu Trường Giang” dòng chữ nhanh, dứt khoát, tất nhiên đó không phải là chữ của tôi mà là chữ của anh. Có một chút gì đó chuẩn choáng nơi trái tim, ngày xưa yêu đến thế sao, hãnh diện đến thế sao. Cười nhạt một chút, giờ tôi vẫn còn yêu anh nhiều lắm, chưa từng có thứ gì có thể ngăn vách tình yêu của tôi giành cho anh.

Đâu cứ nhất thiết khi yêu ta phải gắn bó mãi với nhau. Tôi chọn cách nhẹ nhõm, quyết định theo những gì anh quyết định mà chưa lần nào hỏi tại sao.

- Chia tay đi em.

Tôi hơi ngán người với câu nói bất thành linh của anh, cứ ngỡ là anh chỉ đùa, nhưng đó là thật. nét mặt anh trầm lặng, rất nghiêm túc và tôi hiểu, có cái lý do nào đó khiến cho anh đưa ra quyết định này.

- Không thích, mình yêu nhau mà.

- Chỉ yêu thì không đủ.

Chỉ yêu thì không đủ - tất nhiên.

- Không thích, chưa cưới mà.

- Không cưới nữa, chia tay.

- Anh đang giỡn phải không, mới bảo cuối năm cưới, giờ lại nói chia tay, anh có ăn nhầm thuốc không?

Tôi uất ức, tức đến nghẹn cổ họng, từ từ phát ra những âm vực chuẩn đó. Trái tim đột nhiên thắt lại, trống trải, rồi vội ủa về hình ảnh lạ.

- Con nào đó tốt hơn em? Hay là anh chê tôi không có ba.

- Chia tay đi, không muốn tiếp tục thì chia tay lý do lý chấu làm gì cho phải nghĩ. Đi bên trái hay bên phải là tùy em, cho em bước trước.

Tôi lặng người.

Trái tim vỡ ra, đau.

Tình yêu từng đó năm chỉ một câu nói chia tay là chấm hết. ôi thật nực cười với cái tình của thế gian.

Tôi lặng lẽ chọn về bên trái, vì tôi viết chắc là anh có lý do chính đáng của anh, vậy thì anh cứ bước đi bên phải cho vừa phải đạo.

Sau khi chia tay tôi lập tức nhận được học bổng du học. đời đối với tôi còn may mắn thế. Học ở nước ngoài là niềm ao ước của tôi, nước Pháp xa xôi là nơi thơ mộng nhất có thể cho tôi tuông trào cảm xúc. Thích cái cảm giác se lạnh ẩm ướt của khí hậu nơi đây. Cũng ngộ ngậy với cốc capuchino ngọt liệm, bột xốp. Thích.

Ngẩn ngơ một chút, bên cạnh đã có người ngồi xuống từ lúc nào.

- Em vẫn thích thơ thần như vậy, bao năm nay vẫn không đổi được à.

Có chút ngạc nhiên nhìn anh... cơ miệng cứng lại không nói được lời nào.

- Uống cà phê mà không kèm pana cotta à! Anh có quà cho em đây, tèn tèn tèn.... Pana cotta của em đây, anh làm đó. Xưa toàn em làm cho anh ăn, bây giờ tới lượt anh làm cho em ăn, em ăn thử xem có ngon không?

Tôi bị đờ, từng hành động lời nói của anh khiến tôi không nói được lời nào, mọi chuyện là sao tôi không thể hiểu được.

- Em sao vậy? Anh Minh.

- Trường Giang, ý anh là sao?

Anh khẽ cười, tay chỉ lên bức tường nơi dòng chữ Minh Anh mãi yêu người Minh Anh yêu Trường Giang.

Nước mắt tôi sắp òa ra, khuôn mặt ửng đỏ dưới ánh nến.

- Đó không phải em, anh viết sai tên em.

- Với anh nó luôn đúng.

- Đùa à, mẹ em mà thấy thì anh chết.

- Không đâu, bà mừng khi có thằng rể này đấy.

- Ai lấy anh mà bảo rể này rể nọ.

Anh lặng đi một chút, khuôn mặt trầm lặng nhìn vào tấm kính xuyên suốt ra ánh điện đường.

Tâm hồn có chút lảng nhẹ, anh khuấy cốc cà phê của tôi, nhấp một ngụm, mở cốc pana cotta ra khoét vào nó một muỗng sâu hoắm.

Vì anh có lý do của em

Ngày 10 tháng 8 năm...

Em nè, chúng mình sắp cưới thật hả? em đồng ý làm anh vui quá đi. Từ nay

anh sẽ học làm pana cotta cho em ăn, không cần em hì hục làm rồi ngồi đợi gần 6 tiếng đồng hồ để mang đến cốc pana cotta đầu tiên cho anh. Hì cứ nghĩ thôi là lòng lại vui lắm rồi, em chờ nhé!

Ngày 1 tháng 9 năm...

Anh vừa mừng vừa buồn. làm sao đây em

Anh Khang có một cuốn sách với tựa “buồn làm sao buồn”. Làm sao buồn đây em. Hay anh buồn ta em để em đạt ước mơ nhỉ. Anh không biết, quá phân vân. Mình định cuối năm cưới rồi. Làm sao đây em?

Anh vẫn khuấy cốc cà phê của tôi, ánh nến vẫn sáng, đèn đường rọi chiếu vào góc ngồi của hai đứa tôi.

- Em học tốt, công việc tốt, cuộc sống tốt.

- Còn anh?

- Được.

- Được là thế nào?

- Vì thiếu mất em nên nó chưa tốt thì chỉ có được thôi.

Nước mắt tôi tuôn ra thật, lần này không cần kìm nén nó nữa. sống thật với cảm xúc cho mình một chút, trước mặt anh giờ này thì chẳng cần kìm nén nó nữa.

- Thế sao ngày xưa đòi chia tay.

- Vì yêu em

- Yêu mà đòi chia tay

- Chỉ yêu thôi là chưa đủ, phải biết hy sinh chứ.

Anh cười, nụ cười nồng ấm nhất với tôi.

Tôi chưa một lần từng nghĩ lại là lý do gì khiến anh muốn chia tay với tôi trong khi hai đứa yêu nhau đến thế. Cái cảm giác quanh quẩn bên câu hỏi lý do đó khiến tôi ửng ửng trong lòng không sao nguôi được.

- Kệ. cũng qua rồi

Tôi bình thần trở lại, tay giành lấy ly cà phê khuấy khuấy vào nó mấy vòng rồi bỏ không.

Anh có chút gì đó khó tả qua hành động của tôi, một chút trầm lắng, một chút yêu thương bén nhẹ trong ánh mắt, một chút cảm giác của ngày đầu mới gặp gỡ nhau trỗi dậy.

- Nè nè, cấm nhìn em bằng ánh mắt đấy.

- Đồ cấm được.

- Anh chỉ giỏi ăn hiếp em.

Tôi không tranh cãi cùng anh nữa, tiếp tục với dòng suy nghĩ mien man của mình. Tất cả những gì đã xảy ra nó nhanh nhưng đơn giản giống một đoàn tàu điện của Nhật, chỉ cần qua khỏi cánh cửa tàu là sẽ đến trạm mà mình đến, nhanh và đơn giản quá làm tôi hồ nghi rằng tại sao, con tàu ấy lại chạy từ lực hút đi mà không bị hút lại. bạn kéo một cọng thun , nó căng đầu này thì đầu kia cũng căng như vậy, chỉ cần một bên thả ra thì bên kia sẽ tự do, nhưng rất đau. Tình yêu cũng vậy thôi, nếu được buông từ hai phía thì mọi chuyện không có gì để bàn, còn nếu chỉ một bên buông, bên kia cố giữ thì chỉ nhận được là cái búng đau nhói.

- Em không ăn kèm pana cotta với cà phê à?

Anh hỏi, ánh mắt chờ đợi một câu trả lời... ánh mắt ấy rất que thuộc.

- Pana cotta béo mà ngọt lắm, uống kèm với cà phê sẽ ngon lắm. muốn thử không?

Lúc đó tôi hơi ngốc, ngây người nhìn anh và ly pana cotta trên tay của mình.

- Sao ạ?

Anh khẽ thở dài, nhưng ánh mắt tràn ngập hứng thú lẫn yêu chiều.

- Yêu nhau đi, pana cotta ngọt với cà phê đắng rất hợp.

Chúng tôi cười, thế là yêu nhau.

Còn bây giờ.

- Cà phê có đường rồi.

Anh như tụt dốc, ánh mắt trùng xuống rồi lặng đi, cánh tay không còn ngo nguậy ly cà phê của tôi nữa mà đã bỏ thừng xuống bàn.

Đèn bỗng sáng, ánh sáng chiếu rọi khắp khuôn mặt mà tôi hằng mong nhớ mấy năm qua, sao mà có chút gầy đi như thế. Nơi trái tim ngự trị có cái gì đó đâm vào, rồi thắt lại.

Ngạc nhiên hơn thế là trên trán anh có một vết sẹo dài, nó quanh với vòng trán bên trái, được mái tóc che phủ đi. Nhưng hôm nay tôi lại phát hiện ra rồi, sao lần trước tôi không nhìn thấy nó nhỉ, hay là do lần đó tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đưa tay khẽ vén cọng tóc lên sờ vào vết sẹo, tôi chắc nó đã rất sâu và đau nữa. tim khẽ nhói lên, rên rỉ vài giọt máu đọng. nước mắt nhẹ tuông dần rơi xuống má, tụ lại nơi miệng mà có chút mặn.

- Lâu chưa anh?

- Từ ngày em đi.

- Đau không anh?

- Không đau bằng không được ăn pana cotta với cà phê.

Nhẹ nhàng anh đặt một nụ hôn lên mi mắt tôi, bàn tay nắm lấy tay tôi, đặt nó nơi lồng ngực mình.

- Ba năm dài lắm, anh đợi đủ rồi. cưới đi em.

- Có yêu đâu mà cười.

- Cười rồi yêu cũng được.

Tôi dùng dằng không chịu. bao lâu nay anh làm tôi hụt hững giữa tình yêu của hai đứa, sau rồi quay lại một cách nhẹ nhàng như thế sao. Tôi đời nào lại chịu thiệt thêm lần nữa.

Tiếng chuông cửa cứ réo rắt cắt ngang giấc ngủ chưa tròn của tôi. Lê đôi dép bông ra cửa, đôi dép bông dâu, trước cửa có 1 chú bông dâu... tôi há hốc miệng trước sự bất ngờ, càng điên đầu hơn là anh chàng trước mặt tôi.

- Trường Giang, anh phải ở song tuổi chứ sao lại leo cao ốc này.

Tôi cố mĩa mai, hai tay chống lên hai bên cửa tỏ ý ngán cản bước chân của anh vào nhà.

- Anh đến ra mắt vợ.

Nụ cười híp mắt, cái mặt băng băng, kênh kênh tự đắc làm tôi tức không chịu được.

- Điên à. Cút nhanh.

- Cô bảo ai cút?

Ồ. Tôi bị lãng tai, sáng sớm chưa vệ sinh cá nhân nên có chút lẫn lộn, mà phải tiếng mẹ tôi không nhỉ, nghe cứ thật thật làm sao. Nheo đôi mắt mờ kên lại cố gắng nhìn xem ai đang nói. Trước cửa chỉ có anh. Có anh, chẳng lẽ anh ta giả được giọng lão bà nhà tôi.

- anh vừa nói đó à?

- Không.

- thế ai.

- Mẹ chúng ta.

Mẹ chúng ta? ở đâu ra? Thắc mắc chùng thắc mắc.

- Là ai vậy?

- Tôi.

Hai lỗ tai tôi bùng bùng, chân khựng đứng lại...

- Cô là cô dám đuổi rẽ của tôi à?

- Vào nhà đi con.

Mẹ tôi quyết định, hăn rồi kéo anh cùng vào nhà bỏ mặt tôi ngay người trước cửa.

- Mẹ. nói vậy là sao?

- Cưới chồng cho cô, cứ đợi cô thì tôi chết già cũng chưa có con rẽ để khoe họ hàng.

Mẹ tôi có cần phải nói thẳng thừng như vậy trước mặt anh hay không, bà cứ làm như con gái mà là cá sắp ươn ngoài chợ, nhanh chóng bán đi để lấy lại vốn.

Bàn tay mẹ tôi khẽ xoa đầu anh, cử chỉ yêu thương đó xưa nay chỉ giành cho tôi. Thế mà sao lại thành ra thế này.

- Anh nghĩ là...

- Vấn đề anh nghĩ tôi không quan tâm, anh... dứt ngay

Tôi cắt ngang lời anh nói, cục tức trong lòng trỗi dậy và đây là dịp mà tôi có thể đánh trả anh.

Không phản ứng, anh nhìn về phía tivi nơi đang chiếu chương trình phim giờ vàng.

- Tôi nói anh không nghe à

Tôi chỉ thấy trước mắt một màu tối, đôi môi đang bị chiếm giữ bởi một nụ hôn nồng ấm. sự ngọt ngào của nó lấn át mất những uất ức mà tôi phải chịu, phá vỡ bức tường tôi đã dựng lên trước đó với anh. Tình yêu là thế, ngọt một chút thì đắng cay bao nhiêu cũng sẽ trôi đi.

- Cuối năm cưới.

- Không.

- Cuối năm cưới.

- Không.

- Cuối năm cưới, không thì...

- Không thì sao

- Ép cưới....

- Nè... đừng cù lét em...

Thế là cưới, cuối tháng 11 chúng tôi tổ chức một lễ cưới nhẹ nhàng cùng với bạn bè, người thân... tất nhiên tôi và anh cũng khá nổi tiếng nên việc rất đông khách không có thiệp mời mà đến là chuyện nằm trong dự tính của chúng tôi. Nhưng rất là vui và chúng tôi còn có thêm nhiều tiền mừng nữa, đó là niềm vui lớn hơn nữa của tôi.

- Anh nè, tiền cưới chia sao đây?

- Em quyết định là được rồi.

- Không được, ta làm có 1 tiệc thì phải chia tiền cưới chứ?

- Cho em hết.

- Thật á.

- Dùng tiền đó mua sữa cho con là được rồi. ^^

Sự thật về anh

Anh chia tay em thật rồi, Minh Anh.

Hôm nay anh thật buồn đó, không chỉ có mình em buồn thôi không đâu, tự dung lại mất vợ. Buồn thật, nhưng biết làm sao, anh hy sinh một chút giúp em đạt được ước mơ sau đó là anh sẽ yêu lại em khi mà ta ai cũng đã đạt được điều mình không phải hối tiếc trong đời, em nhé!

Qua đi qua lại rồi, ngày em đi anh ra tiễn được, đừng trách anh nhé! Chỉ tại xe lao nhanh quá, anh thắng lại không kịp, thế là mấy tháng bất động trong bệnh viện đấy. cái đầu nay có 1 vết sẹo dài, chắc em không chê anh xấu trai đâu nhỉ?

Ồ, hôm nay gặp lại em, em đẹp hơn xưa nhiều lắm, nhưng ánh nhìn của em như gần như xa làm anh nhói lòng quá. Không biết là quyết định của anh là đúng hay sai hả em. Anh có buông tay vội quá không, mà anh đâu có buông, anh chỉ nói lỏng thôi. Chờ nhé, anh sẽ khiến ta ở bên nhau.

Anh dùng chiến thuật có hơi “bì ối” một chút, lấy lòng mẹ vợ - mẹ em đó. Thế em mới chịu lấy anh chứ, ai bảo là em cứ hết lần này đến lần khác làm khó anh, thế cho nó nhanh em ạ, với lại cũng sắp hết năm rồi. Ba mươi cưới đi chứ đợi tới ba mốt là không hợp tuổi (anh mê tín đấy).

Cưới. tháng 11 đẹp quá, anh ước là cứ mãi thế này đi, em không nhéo bên đồng tiền cưới. anh nói em dành tiền mua sữa cho con em không gặt lại làm anh muốn điên lên vì sung sướng. Kaka năm tới ẵm con đi chúc tết mẹ được rồi.

Ước vọng lớn nhất của anh là – em luôn hạnh phúc. Và anh cũng thế. Yêu em – dù đời có nhiều thứ phải đánh đổi để có, bất chấp thời gian, ta vẫn yêu.

À mà, tên em đó, anh nói với mẹ là ước gì em nữ tính một chút thôi, mẹ bảo cứ gọi em là Minh Anh thì sẽ nữ tính – được cho phép rồi anh mới gọi nha, đừng bảo anh không nhớ nổi tên của em, anh buồn.

Cuối cùng anh cũng là người quyết định, tôi mặc kệ, anh quyết định là tốt rồi. yêu thương bao lâu rồi chia tay rồi lại hợp lại thì con người ta cũng có nhiều

cảm xúc rồi. bất luận là khó khăn đến thế nào thì chỉ cần có nhau chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc.

Ai đó từng nói rằng, cứ yêu đi thì đời sẽ đẹp. Ừ cứ yêu đi, đời sẽ đẹp đó nhưng hãy nhớ là viết lại tình yêu của mình nhé! Tôi đã viết xong chuyện tình của tôi rồi, giờ tới lượt bạn.

Cứ yêu đi, đừng sợ...

Thỏ Ann